

Členkou našeho sólistického souboru je už pátým rokem, ačkoliv již předtím zde hostovala. Rumunská rodačka, vystudovala klavír a zpěv v Bukurešti a v r. 1992 absolvovala Akademii múzických umění v Praze. Zároveň již hostovala v brněnské opeře. První angažmá přijala v r. 1992 ve Státní opeře Praha a současně i v Janáčkově opeře v Brně. Z prvních rolí uvedme např. Verdiho Aidu, Violettu a Leonoru v Trubadúrovi, Micaelu v Bizetově Carmen, Liu v Pucciniho opeře Turandot nebo Zinu v Zásnubách ve snu Hanse Krásy a Toscu. Získala řadu předních ocenění v různých mezinárodních pěveckých soutěžích a postupně se začala prosazovat i na domácích a zahraničních koncertních pódii.

Se souborem opery Národního divadla vystoupila poprvé jako Donna Anna v Mozartově Donu Giovannim v r. 1995 na japonském turné a v září téhož roku přijala na naší první scéně angažmá. Repertoár si tu obohatala o Giorgiettu v Pucciniho Pláští, Lizu v Pikové dámě a o Cizí kněžnu v Rusalce. V současné době se připravuje znovu na Donnu Annu v nové inscenaci Dona Giovanniho, kterou Národní divadlo uvede 22. června 2000.

Ačkoliv vzhledem ke svému mládí má mnoho před sebou, již dnes prokazuje její pěvecké bohatství a mnohostrannost tvůrčího fondu možnosti uplatnit se v rolích širokého operního rejstříku. Ke všem svým postavám, které vytvoří, dokáže přilnout svým citově plně zvyčeným intelektem, vřelou a jiskřivou spontánností a navíc je zdobí i svým osobitým šarmem.

Co vás přivedlo k hudbě?

Nedá se říct, že by mne k hudbě něco přivedlo. Pokud moje paměť sahá, hudba byla součástí mého života.

Počátky aktivního přístupu k hudbě (tím myslím učení hry na klavír) sahají do předškolního věku a pokud si vzpomínám, od oněch dětských počátků až do absolutoria na konzervatoři nebylo období, kdy bych toto počinání vnímala jako přítěž a ne jako potěšení.

Vysokou uměleckou školu jste studovala v Praze. Bylo to vaše přání, nebo vás sem někdo přivedl?

Je pravdou, že má pražská studia byla logickým důsledkem mého snátku. Byla to však pouze náhodná modifikace mé životní dráhy. Zpěv jsem začala studovat v Bukurešti a kdybych nepokračovala v Praze, určitě bych studovala zpěv někde jinde, i když vůbec nelituji, že to byla právě Praha. Mimo jiné i proto, že jsem mohla současně studovat i hru na cembalo, což je obor, v němž je pražská akademie na vysoké úrovni. Koneckonců absolutoriem v Praze mé studium neskončilo, pokračování u vídeňských pedagogů vedlo posléze k mé účasti v soutěži mladých pěvců ve Vídni v roce 1994, završené úspěchem v podobě první ceny provázené i cenou publika.

Není tajemstvím, že jste provdána za českého inženýra. Jak vůbec došlo k setkání umělkyně zaměřené ženy s mužem z profese zcela exaktní? Navíc jste každý z jiného konce Evropy.

To zní jako obvinění z mesaliance. Nicméně můj manžel, přes svoji profesi, které je hluboce oddán, není technokraticky ignorant s klapkami na očích. V mládí býval aktivním, i když ne špičkovým, houslistou a později, přestože ze zamýšleného studia na AVU či FAMU (po absolvování techniky) vždy z nějakého praktického důvodu sešlo, byl ve své době uznávaným fotografem. Leč to je jenom na okraj. Když jsme se uprostřed nenarušené rumunské přírody poznali, ne-

připadalo mi důležité, čím se žíví. Domnívám se, že vznik hlubšího vztahu mezi dvěma lidmi je věc buď velmi složitá, nebo zase na druhé straně neuvěřitelně jednoduchá a profese přitom nehraje dominantní úlohu. Pokud jde o zmíněnou vzdálenost, máte-li na mysli pojem fyzikální, jak dvacáté století dozrávalo, ztrácelo vzdálenosti postupně na významu. Trochu jiné je to se vzdáleností mentální. Nehledě na okřídlené rčení o přitažlivosti protikladů je však možno najít i styčné body. Manžel má například vyvinutý vztah k tradicím, který je v mé zemi velmi hluboký. Na druhé straně svým založením rozhodně není člověkem klidným, vyrovnaným, přímo si libuje v dobrodružstvích, což mi také není cizí.

Po několika pohostinských představeních jste v Národním divadle přijala angažmá. Zpíváte ovšem i na dalších operních scénách. Které role z vašeho repertoáru máte nejraději?

Ano, pravidelně zpívám také ve Státní opeře a v brněnském Národním divadle a v posledních letech jsem hostovala mimo jiné v Marseille, Liège, Istanbulu. Pokud jde o repertoár, nevyhýbám se žádnému opernímu stylu, ale při výběru musím samozřejmě respektovat charakter svého hlasu a také své možnosti vyhovět jevištním nárokům na ztvárněnou postavu.

Mezi mé nejoblíbenější operní role patří jednak Donna Anna z Giovanniho, Alžběta z Dona Carlose, Aida, Desdemona či Leonora z Trubadúra a na druhé straně také Jenůfa, Káta Kabanova nebo Liza v Pikové dámě. Velmi příjemná pro mne byla i interpretace Ziny v Zásnubách ve snu Hanse Krásy. Kdybych ale měla přece jenom favoritku zvolit, je to bezesporu Tosca.

Kromě operní tvorby ráda interpretuji i skladby koncertní, zejména Beethovena (Missa Solemnis, Devátá symfonie, Mše C-dúr), ale také Verdiho (Requiem), Dvořáka (Stabat Mater, Requiem), Janáčka (Glagolská mše), nebo Mahlera (Symfonie č. II a IV.). Dávám mi to možnost poznat publikum mnoha zemí, a to při relativně nízkých nárocích na čas. Z poslední doby třeba exotické publikum v Taipei, temperamentní posluchače Amphiteatru v Madridu nebo zhyčkané publikum vídeňského Musikvereinssaalu a Brucknerhausu v Linci.

Toužíte po některé opeře zvlášť?

Velmi ráda bych ztvárnila role Salome a Ariadny na Naxu Richarda Strausse, Pucciniho Turandot a Emilie Marty z Věci

Makropulos, vesměs role, ke kterým hodlám psychicky hlasově ještě dozrát.

Čím se zabýváte ve volných chvílích, když zrovna nezkoušíte nebo nestudujete?

Kromě běžných odpočinkových aktivit jako procházky v přírodě (není-li jiná příležitost, je tu Vyšehrad, od něhož pár kroků bydlím), četba, divadlo (samozřejmě v hledišti), patří u mne k odpočinku i hra na klavír nebo na cembalo, protože profesionálně ji neprovozují. Zábavou je mi i příležitostná pedagogická činnost. Dobu strávenou poslechem hudby se neodvažuji označit za volné chvíle, nakonec je to vždycky práce.

Jste pověřivá?

Kdysi při jednom rozhovoru jsem se priznala k historice o překotném převlékání z fialového kostýmu, kvůli místní pověře, na jisté italské scéně. Netvrdím, že nejsem ovlivněná pověřivostí, která má v divadelním prostředí téměř domovské právo, ale jsem člověk věřící a to se s pověřivostí neslučuje.

Na co v životě nejvíce spoléháte?

Ráda bych na něco spoléhala, je to asi touha zcela konvenující lidské přirozenosti, leč zkušenost mne učí něčemu jinému. Existuje sice pár lidí, na které se mohu spolehnout, ale dokonalá jistota je jen ve spolehnutí sama na sebe. Zní to sice velmi banálně, ale bohužel je to pravda. A pokud jde o věci, které v mé moci nejsou, nezbyvá než se spolehnout na trochu toho štěstí, které je obzvlášť v naší riskantní profesi zcela nezbytné.

ALENA VALŠUBOVÁ

Liza v Pikové dámě

Jako Cizí kněžna v Rusalce

Donna Anna z Dona Giovanniho

FOTO H. SMEJKALOVÁ, O. PERNICA
A SOUKROMÝ ARCHIV

